



ממשיכה הגמרא ואומרת, "אף-על-פי-כן, הדור קבלוה בימי
אחשורוש; דכתיב, 'קיימו וקבלו היהודים' - קיימו מה שקבלו

דורין creative c

כיתה: _____ **חתימת הורים:** _____

הַמֶּלֶךְ חָפֵץ בִּיקָרוֹ? —





בדוני החסידים

"פורים שכם" תשל"ו

תקציר: בעצומה של התועדות פורים תשל"ו הרבי פותח ומספר על הנס שארע באותו יום בארץ הקודש, עם קבוצת חסידים שיצאה במשאית צבאית ל'מבצע פורים' בקרב החילים המשרתים באזור שכם. הנה הספור המתרגם מלשון קדשו של הרבי:

"נסעה אפוא שירה של כמה שלוחים..."

"היתה בקשה שיביאו משלוח מנות יחד עם דברי התעוררות הלוחים מהמגלה, שאין מה להתפעל מפני מאה עשרים ושבע המדינות השיכות למלך אחשוורוש, כי אם "לא יכרע ולא ישתחוה", שלא צריך להתפעל מהם ויקים "ליהודים היתה אורה".

ובקשה זו היתה במיוחד שיביאו משלוח מנות ליהודים שזכו להגן על ארץ הקודש בגופם, משום שהם מצויים באותם מקומות בארץ הקודש שם דרושה הפחדה. נסעה אפוא שירה של כמה שלוחים לחילים ואנשי הצבא הנמצאים בשכם, להביא עבורם משלוח מנות ודברים המשמחים, כיון וכיצא בזה, עם דברי שמחה והתעוררות.

לנסיעה זו הצטרפו לשמירה נהג ושני אנשי צבא או איש צבא אחד. ביום, הערבים אינם רוצים שיכנסו חילים נוספים, או בכלל יהודים, לשכם וסביבותיה, וכשהגיעו מרחק מה לפני שכם, גלו שהדרך חסומה. והמדבר לא היה רק במחסום, במניעה ועכוב של אבנים עצים ועפר, מסוג הדומים, אלא שהיו שם גם ערבים.

"כך שדלו השלוחים את הנהג ואיש הצבא..."

"חשב הנהג בלבד, לשם מה עליו להסתכן ולקחת אחריות על עצמו ועבור השלוחים - מוטב שתתבצע השליחות בזמן אחר ועל ידי אחרים, מאשר להסתכן בפרוק המחסום ובכעמות עם הערבים העומדים לידו.

אך השלוחים אמרו בפשיטות, שכיון שיש בידם שליחות ללכת ולעודד יהודים ולשמחם בשמחת פורים, לספר להם ש"ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר", וכי זה אינו ענין של "למפרע", אלא של "כן תהיה לנו", ולא רק במקום אחד אלא במאה עשרים ושבע מדינות, הרי שאין להתחשב במחסום של עצים אבנים ועפר, ואף לא אם מצויים שם ערבים, משום שהם אינם בעלי בחירה, ודבר ברור הוא שכיון שהולכים לעשות דבר טוב לא יארע מאומה. כך שדלו השלוחים את הנהג ואיש הצבא שלא יפחד לנסע מחשש

בזמן מתן-תורה, האחדות היתה תוצאה של התגלות אלקית עליונה. הקדוש-ברוך-הוא הופיע על הר-סיני, בקולות וברקים, והעניק לעם-ישראל במתנה את התורה.

ברגעים מרוכזים כל-כך, אך טבעי שתשרר אחדות בלבבות. שכן, כאשר המלך מופיע ומתגלה אל בני עמו, הם שוכחים לזמן-מה מכל המריבות והסכסוכים ביניהם.

לעמית זאת, בזמן המגלה, האחדות היתה כתוצאה ממאמץ מיוחד של היהודים. כלומר, הם היו אלה שפעלו והשיגו אחדות.

ילד/ילדה: שני הדברים הנ"ל - סוג האחדות ואפן קבלת-התורה - קשורים זה בזה:

כאשר הגורם לאחדות הוא הקדוש-ברוך-הוא, אזי גם קבלת-התורה היא בדרך של 'כפיה' (על-ידי השפעת אהבה רבה) מלמעלה. וזה מה שהיה במעמד הר-סיני.

לעמית זאת, כאשר האחדות היא תוצאה של עבודת בני-ישראל, גם קבלת-התורה נעשית מצדם ועל-ידם ועל-כן גם היא שלמה יותר. וזה מה שהיה בזמן אחשוורוש.

והמסר הזה, של הצורך באחדות אמיתית (גם) כדי לקבל בלב שלם ובפנימיות את התורה - הוא המסר שמלנה אותנו כל שנה בפורים; גם השנה הזאת.

(על-פי 'התועדות' תשמ"ח, חלק ב', עמ' 401 והלאה)

לזכר כיהודים.

הדבר הראשון שעלינו לזכר זה את עצם העבדה שאנחנו יהודים ולא גויים!

ולאחר שאנו זוכרים זאת, עלינו לזכר שפיהודים התחייבנו בהר-סיני לשמר ולקיים את כל תרי"ג מצוות התורה.

ילד/ילדה: את הדברים האלה צריך אמנם לזכר תמיד, אבל יש יום מיוחד בשנה שנותן לנו כוח לזכר זאת כל השנה כלה, וזהו היום הזה - 'שבת זכור'.

ויהי-רצון שבזכות זה שאנחנו נזכר את היותנו יהודים ואת חובתנו לקיים את כל מצוות התורה, גם הקדוש-ברוך-הוא יזכר אותנו ותכף ומיד ממש יביא לנו את הגאולה האמתית והשלמה!

(על-פי 'התועדות' תשמ"ג, חלק ב', עמ' 1042 והלאה)

כבר". דהינו, שבימי אחשוורוש היהודים כמו קבלו את התורה מחדש, אלא שהפעם - מרצונם המלא.

ילד/ילדה: מלבד ענין קבלת-התורה, ישנו קו-דמיון נוסף בין מעמד הר-סיני לפורים, והוא - האחדות.

על מתן-תורה נאמר בפסוק, "ויחן שם ישראל נגד ההר". שואלים חז"ל, מדוע נאמר "ויחן" ולא "ויחנו" (בלשון-רבים)? ומשיבים שהחניה של ישראל למרגלות הר-סיני היתה "כאיש אחד, בלבד אחד" (כלומר, מתוך אחדות הלבבות ועל-כן נאמר "ויחן" בלשון-יחיד).

גם בספור המגלה אנחנו מוצאים את ענין האחדות:

כשהמן הרשע בקש להשמיץ את היהודים, הוא אמר למלך אחשוורוש, "ישנו עם אחד מפזר ומפרד בין העמים". עם שגם בינו לבין עצמו הוא מסכסך ומפלג.

ומה היתה תגובת מרדכי ואסתר? - "לך כנוס את כל היהודים". הם כנסו ואחדו את היהודים, ובטלו את הגזרה.

אחדות וקבלת-התורה צועדות תמיד יחד. כדי להיות ראויים לתורה, עלינו להיות מאחדים.

אבא/אמא: אך למרות שגם בקבלת-התורה וגם בזמן המגלה שררה בעם-ישראל אחדות, יש הבדל בין

שתי האחדויות הללו:



נקודה משיחה

ילד/ילדה: שבת זאת נקראת 'שבת זכור', משום שבה אנחנו מקיימים את צווי התורה, "זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים". עלינו לזכר את המלחמה החצופה של עמלק בעמנו, זמן קצר לאחר צאתנו ממצרים.

והסבה לכך שדוקא שבת זו נבחרה לקיום מצות 'זכירת עמלק', היא סמיכותה של השבת לפורים שבו אנחנו חוגגים את מפלת המן האגגי, שהיה מצאצאיו של עמלק.

אבא/אמא: אבל מענין מאוד, שהשבת הזאת איננה נקראת 'שבת זכירת עמלק' אלא 'שבת זכור' (סתם 'זכור'). ומסתבר לומר שבנוסף למצות זכירת עמלק, טמון פה רעיון כללי של 'זכרון':

'שבת זכור' מזכירה לנו את כל אותם דברים חשובים שעלינו